

wzywa Komitety Frontu Narodowego Demokratycznych Niemiec działających w Berlinie, aby dołożyły wszelkich starań do wyrażenia woli ludności całego Berlina do wzajemnego porozumienia między Niemcami wschodnich i zachodnich oraz utworzenia Ogólnoniemieckiej Rady Ustawodawczej, żeby na „nie” Adenauera cały naród niemiecki odpowiedział „tak”.

Nasze główne zadanie polega na tym, aby wzmóc pracę uświadamiającą Frontu Narodowego w Berlinie, demaskować oszczerstwa przeciwko Związkowi Radzieckiemu, demaskować popieraną przez imperialistów amerykańskich koalicję, występującą za remilitaryzacją na zachodzie.

Wszystko dla przyjaźni ze Związkiem Radzieckim, dla zachowania pokoju dla wykonania planu pięcioletniego i przywrócenia jedności Berlina jako niepodzielnej stolicy naszych pokojowych Niemiec! Wszystko dla utworzenia Ogólnoniemieckiej Rady Ustawodawczej!”

A. K.

ŻYCIE POLITYCZNE

(za okres od 15. 12. 1950 do 31. 1. 1951)

Wymiany not między mocarstwami okupującymi dokonano w okresie sprawozdawczym kilkakrotnie. Rząd radziecki, zwracając się do rządów mocarstw zachodnich — szczególnie Wielkiej Brytanii i Francji — przestrzegał przed dalszym prowadzeniem polityki, która zmierza do odbudowy niemieckich sił zbrojnych. Dosłownie czytamy w nocie do rządu brytyjskiego z d. 11 grudnia 1951:

„Ponieważ zagadnienie demilitaryzacji Niemiec pozostaje w bezpośrednim związku z brytyjsko-radzieckim traktatem o współpracy i wzajemnej pomocy, rząd radziecki uważa za konieczne zwrócić uwagę rządu brytyjskiego na następujące sprawy:

W przeciągu ostatnich miesięcy prowadzone są pomiędzy rządami Wielkiej Brytanii, Francji i Stanów Zjednoczonych przy udziale niektórych innych rządów rokowania o wciągnięcie zachodnich Niemiec i ich sił zbrojnych do zachodnio-europejskiego jak i do północno-atlantycznego ugrupowania mocarstw, przy czym rząd radziecki podał już do wiadomości ogólnej swój punkt widzenia na agresywny charakter tych rokowań...

Istniejące świadectwa pozwalają na twierdzenie, że rząd Wielkiej Brytanii zawarł już porozumienie z innymi rządami w sprawie odbudowy armii niemieckiej w zachodnich Niemczech, w sprawie powołania do tej armii wielu generałów i oficerów hitlerowskich jak również w sprawie środków zmierzających do odbudowy przemysłu wojennego, w tej mierze także przemysłu wojennego Ruhry, który wielokrotnie był podstawą odrodzenia się militarystyki i agresji niemieckiej. „Jak wynika z opublikowanych sprawozdań, szefowie sztabów generalnych państw — członków paktu północno-atlantycznego przyjmują za podstawę, iż armia zachodnio-niemiecka będzie stanowiła zrazu jedną piątą wszystkich sił zbrojnych atlantyckiego ugrupowania mocarstw, co otwiera przed armią zachodnio-niemiecką nieograniczone możliwości zajęcia dominującego stanowiska wśród sił zbrojnych krajów zachodnio-europejskich”.

W dalszym ciągu nota radziecka wskazuje, że stanowisko rządu brytyjskiego jest sprzeczne z uchwałami poczdamskimi o demilitaryzacji Niemiec, jak również z układem brytyjsko-radzieckim z dn. 26 maja 1942.

43 Przegląd Zachodni

Mocarstwa zachodnie próbując się przeciwstawić tym zarzutom ogłosiły szereg enuncjacyj¹⁾.

Odpowiadając na te enuncjacje rządów mocarstw zachodnich, rząd radziecki stwierdził m. in. co następuje:

„...Rząd Radziecki uważał za konieczne omówienie przede wszystkim zagadnienia demilitaryzacji Niemiec, jako najbardziej palącego zagadnienia dla Europy. Uważając nadal, że zagadnienie demilitaryzacji Niemiec jest niezwykle doniosłe w dziedzinie zapewnienia międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa i dotyczy podstawowych interesów narodów Europy, a przede wszystkim narodów, które ucierpiały od agresji hitlerowskiej, rząd radziecki wyraża zgodę na omówienie również innych zagadnień dotyczących Niemiec... Twierdzenie Rządu Francji, że propozycje sformułowane w Deklaracji Praskiej nie mogą służyć za podstawę do pozytywnego uregulowania problemu niemieckiego, wywołuje uzasadnione zdziwienie, ponieważ twierdzenie to zostało złożone, zanim wspomniane propozycje zostały rozpatrzone przez cztery mocarstwa. Twierdzenia zaś noty francuskiej, jakoby te propozycje odrzucone zostały przez większość narodu niemieckiego, są co najmniej gołosłowne i całkowicie nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi rzeczy”. (Nota do rządu francuskiego z dn. 30 grudnia 1950).

W sprawie samej demilitaryzacji nota radziecka stwierdziła co następuje:

„Z opublikowanych danych wynika, że Rządy St. Zj., Wielkiej Brytanii i Francji tworzą w Niemczech zachodnich regularną armię niemiecką, formując nie jakieś oddziały policji, jak

¹⁾ Teksty ich opublikowała gazeta „Wolność” z dn. 4. i 25 stycznia r. b.

o tym oficjalnie oświadczyli ministrowie spraw zagranicznych trzech mocarstw zachodnich, lecz całe dywizje. Wiadomo również, że ostatnio przedstawiciele Rządów St. Zj., Wielkiej Brytanii i Francji prowadzą rokowania z rządem Adenauera w sprawie liczebności formowanych dywizji niemieckich oraz ich uzbrojenia z czołgami i ciężką artylerią włącznie oraz w sprawie włączenia tych dywizji do tak zwanych „zjednoczonych sił zbrojnych”. Próby zamaskowania tych poczynań powoływaniem się na konieczność wzmocnienia bezpieczeństwa St. Zj., Wielkiej Brytanii, Francji i innych państw Europy są wyraźnie bezpodstawne, ponieważ nikt tym państwom nie zagrażał i nie zagraża.

Tym bardziej bezpodstawne są zawarte w nocie Rządu Francuskiego próby usprawiedliwienia planów remilitaryzacji Niemiec zachodnich powoływaniem się na rzekomo odbywające się zbrojenia Niemiec wschodnich. Wszystko, co się twierdzi, na ten temat w nocie Rządu Francji, jest zmyślane od początku do końca i w najmniejszym stopniu nie odpowiada rzeczywistości. W nocie Rządu Radzieckiego z dnia 19 października wskazano już na to, że takie oświadczenia rządów trzech mocarstw pozbawione są wszelkich podstaw. Tymczasem całemu światu wiadomo, że ostatnio właśnie Rządy St. Zj., Wielkiej Brytanii i Francji podejmują wszelkiego rodzaju kroki, zmierzające do wkrzeszenia regularnej armii niemieckiej i do odbudowy przemysłu zbrojeniowego w Niemczech zachodnich, oraz prowadzą już oficjalnie rokowania co do tych spraw z rządem Adenauera”.

W sprawie „obronnego” charakteru zachodnich układów nota radziecka z 20 stycznia stwierdziła:

„Rząd Radziecki wskazywał już poprzednio, że sojusz północno-atlantycki jest zamkniętym ugrupowaniem

państw, w którym na podstawie zmo-
wy pomiędzy Rządami Francji, Wiel-
kiej Brytanii i St. Zj., spośród wiel-
kich mocarstw wchodzących w skład
koalicji antyhitlerowskiej, nie uczest-
niczy jedynie Związek Radziecki, oraz
że ugrupowanie to ma wyraźnie agre-
sywny charakter. Obecnie dla ni-
kogo nie jest tajemnicą, że unia
północno-atlantycka wymierzona jest
przeciwko Związkowi Radzieckiemu
i krajom demokracji ludowej. Kroki
podejmowane obecnie w stosunku do
Niemiec zachodnich przez unię pół-
nocno-atlantycką stanowią nowe po-
twierdzenie agresywności polityki or-
ganizatorów tego sojuszu — Rządów
St. Zj., Wielkiej Brytanii i Francji...

Komunikat o wynikach sesji Rady
zastępców ministrów spraw zagranicz-
nych i Komitetu Wojskowego sojuszu
północno-atlantyckiego, opublikowany
w dniu 13 grudnia 1950 roku, głosi,
że „na wspólnej sesji osiągnięto cał-
kowitą zgodę odnośnie do zaleceń, za-
równo natury politycznej jak i mili-
tarnej, w sprawie udziału Niemiec
w zjednoczonych siłach zbrojnych”.
...Opublikowany w dniu 19 grudnia
1950 roku komunikat Rady sojuszu
północno-atlantyckiego głosi: „Rada
sojuszu północno-atlantyckiego stwier-
dziła jedność poglądów swych człon-
ków w sprawie wkładu Niemiec do
obrony Europy” oraz „wezwała Rządy
St. Zj., Francji i Wielkiej Brytanii
do kontynuowania studiów nad tym
zagadnieniem wspólnie z Niemiecką
Republiką Federalną”.

Wiadomo — stwierdza dalej nota
radziecka — że w chwili obecnej to-
czą się w tej sprawie rozmowy
z udziałem byłych generałów hitle-
rowskich, a w szczególności generała
Hansa Speidela, byłego szefa sztabu
Rommla, oraz generała Adolfa Heu-
singera, byłego szefa wydziału opera-
cyjnego sztabu generalnego armii
hitlerowskiej.

Wszystkie te fakty dowodzą niezbi-
cie, że Rząd Francji, jak również
Rządy St. Zj. i Wielkiej Brytanii, za-
jęte są w chwili obecnej wskrzesza-
niem w Niemczech zachodnich nie-
mieckiej armii regularnej oraz orga-
nizowaniem sojuszu wojennego kra-
jów północno-atlantyckich z Niem-
cami przeciwko Związkowi Radziec-
kiemu i krajom demokracji ludowej.
Dla całego świata zupełnie oczywista
jest sprzeczność z prawem wszelkiej
formy sojuszu wojennego z Niem-
cami, z którymi Francja, St. Zjedno-
czone, Wielka Brytanii i ZSRR nie
zdążyły nawet zawrzeć traktatu po-
kojowego, legalizującego przerwanie
stanu wojny.

Ten sojusz wojenny z Niemcami
usiłuje się zamaskować fałszywymi
frazesami o „obronie” Europy zachod-
niej. Jednakże bezpodstawność tak-
iego rodzaju oświadczeń jest oczy-
wista, ponieważ w stosunku do Fran-
cji i Wielkiej Brytanii, jako też in-
nych krajów Europy Zachodniej oraz
St. Zj., zarówno jak i Niemiec, nie
istnieje żadna groźba wojenna ze
strony ZSRR lub krajów demokracji
ludowej”.

„Co się tyczy ponownie poczynio-
nych w nocy Rządu Francuskiego
prób usprawiedliwienia polityki remi-
litaryzacji Niemiec zachodnich powo-
ływaniem się na rzekomo tworzone
we wschodnich Niemczech jakieś od-
działy paramilitarne, to, jak stwier-
dziła nota Rządu Radzieckiego z dnia
30 grudnia 1950 roku, oświadczenia
takie są całkowicie bezpodstawne
i nie mają żadnego uzasadnienia” —
stwierdza nota radziecka z 20 stycz-
nia.

W wymienianych notach zawarte
były ponadto propozycje i kontrpropo-
zycje w sprawie zwołania konferen-
cji ministrów spraw zagranicznych
czterech mocarstw dla rozmów na
powyższe tematy. W okresie sprawo-

zdawczym nie osiągnięto jednak definitywnego porozumienia w tej sprawie. W omówieniu naszym pomijamy te części not, które nie dotyczyły bezpośrednio spraw niemieckich.

Ustawa o ochronie pokoju. Tak jak w Polsce i innych krajach ludowo-demokratycznych, uchwalona została w dniu 15 grudnia jednogłośnie i manifestacyjnie przez Izbę Ludową Niemieckiej Republiki Demokratycznej Ustawa o ochronie pokoju.

Ustawa o obowiązku szkolnym w Niemieckiej Republice Demokratycznej, uchwalona przez tę Izbę tegoż dnia, stanowi wykonanie artykułu 38 konstytucji Republiki. Postanawia ona, że powszechny obowiązek szkolny obejmuje wszystkie dzieci i młodocianych, których rodzice lub opiekunowie mają stałą siedzibę na terenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przy czym dolna granica wieku ustalona jest na lat siedem. Obowiązek szkolny wypełniany być ma w szkołach państwowych Republiki, przy czym czas i miejsce ustala ministerstwo oświaty w porozumieniu z ministerstwem pracy.

Obowiązek szkolny obejmuje ośmioklasową szkołę podstawową oraz szkołę zawodową do czasu złożenia egzaminu końcowego z nauki zawodu, albo do osiągnięcia celów szkoły zawodowej lub zakładowej szkoły zawodowej. W razie uczęszczania do szkół ogólnokształcących odpada obowiązek szkoły zawodowej. Górną granicę wieku obowiązku szkolnego ustawa ustala na lat 18.

Obowiązek szkolny rozciąga się na regularne uczęszczanie na lekcje objęte planem nauki, na udział w innych imprezach uznanych za obowiązkowe przez ministerstwo oświaty oraz na stosowanie się do regulaminu szkolnego.

Rodzice lub opiekunowie dbać mają o wypełnianie obowiązku szkolnego

przez uczniów; to samo dotyczy właścicieli i kierowników zakładów pracy i osób, którym powierzona jest piecza nad uczniami zawodowymi w zakładach pracy. Wypełnianie obowiązku szkolnego może być wymuszone.

Młodzież ułonna fizycznie lub umysłowo uczęszcza do specjalnych zakładów, przy czym przepisy w tej mierze wyda ministerstwo oświaty w porozumieniu z ministerstwem zdrowia.

Zwolnienia zbrodniarzy wojennych. Wysoki Komisarz Stanów Zjednoczonych w Niemczech zachodnich John J. Mc Cloy oraz dowódca naczelny amerykańskiej armii okupacyjnej w Niemczech generał Thomas T. Handy ogłosili w dniu 1 lutego postanowienia dotyczące ułaskawień i zwolnień skazanych za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciw ludzkości przestępców hitlerowskich.

Spośród 28 zbrodniarzy skazanych na śmierć utrzymano wyroki śmierci jedynie w stosunku do siedmiu. W tej liczbie znajdują się: szef Głównego Urzędu Administracji Gospodarczej SS, b. generał Oswald POHL²⁾, naczelny zwierzchnik administracji hitlerowskich obozów koncentracyjnych, oraz Otto OHLENDORF, szef tzw. „Einsatzgruppen”, lotnych oddziałów egzekucyjnych, które wymordowały paręset tysięcy ludzi w krajach Europy wschodniej i południowo-wschodniej.

Przegląd zwolnień i złagodzeń kary dla zbrodniarzy skazanych na utratę wolności daje poniższa tabela:

²⁾ W jednej z poprzednich Kronik podawaliśmy — za mylną informacją jednego z pism polskich — że Pohl został zwolniony, co niniejszym prostujemy.

Nazwisko	Sprawa ³⁾	Kara dotychczas.	Nowe orzeczenie
1. H. Poppendick	1.	10 lat c. więz.	zwolniony
2. G. Joel	2.	ditto	"
3. E. Lantz	2.	ditto	"
4. W. von Ammon	2.	ditto	"
5. F. Schlegelberger	2.	dożywotnio	"
6. H. Lörner		10 lat c. więz.	"
7. H. Baier	3.	ditto	"
8. H. Bobermin	3.	15 lat c. więz.	"
9. H. Pook	3.	10 lat c. więz.	"
10. E. Tschentacher	3.	ditto	"
11. M. Kiefer	3.	20 lat c. więz.	"
12. H. Hohberg	3.	10 lat c. więz.	"
13. W. Speidel	4.	20 lat c. więz.	"
14. E. von Leyser	4.	10 lat c. więz.	"
15. H. Lanz	4.	12 lat c. więz.	"
16. E. Dehner	4.	7 lat c. więz.	"
17. H. Brückner	5.	15 lat c. więz.	"
18. F. Schwalm	5.	10 lat c. więz.	"
19. H. Hübner	5.	10 lat c. więz.	"
20. A. Krupp v. Bohlen	6.	10 lat więzienia konfiskata mienia	" bez konfisk.
21. F. Rühl	6.	10 lat c. więz.	"
22. F. von Bülow	6.	12 lat c. więz.	"
23. E. Müller	6.	12 lat c. więz.	"
24. E. Houdremont	6.	10 lat c. więz.	"
25. F. Janssen	6.	ditto	"
26. K. Eberhardt	6.	9 lat c. więz.	"
27. M. Ihm	6.	9 lat c. więz.	"
28. H. Korschan	6.	6 lat c. więz.	"
29. H. Lehmann	6.	6 lat c. więz.	"
30. H. H. Lammers	7.	20 lat więz.	10 lat
31. H. Kehrl	7.	15 lat więz.	zwolniony
32. hr. v. Schwerin-Krosigk	7.	10 lat więz.	"
33. W. Keppler	7.	10 lat więz.	"
34. G. Berger	7.	25 lat więz.	10 lat
35. E. Vesemayer	7.	20 lat więz.	10 lat
36. P. Körner	7.	15 lat więz.	10 lat
37. P. Pleiger	7.	15 lat więz.	9 lat

³⁾ Znaczenie cyfr oznaczających „Sprawy” następujące:

1. Proces lekarzy winnych zbrodniczych doświadczeń na ludziach;
2. proces urzędników hitlerowskiego aparatu sprawiedliwości (winnych m.in. masowego wydawania wyroków śmierci);
3. proces wyższej hierarchii SS i obozów koncentracyjnych;
4. proces winnych mordowania zakładników;
5. proces „Einsatzgruppen”, por. wyżej o Ohlendorfie;
6. proces Kruppa i współników (w sensie kryminalnym);
7. proces wyższych urzędników ministeriów Rzeszy;
8. proces tzw. „generałów połudn.-wschodnich”, za zbrodnie na Bałkanach

Nazwisko	Sprawa	Kara dotychczas.	Nowe orzeczenie
38. marsz. Milch		dożywotnio	15 lat
39 gen. Reinhardt		ditto	utrzymane
40. gen. Hoth		ditto	"
41. von Kuehler		20 lat więz.	12 lat
42. gen. W. List	8.	dożywotnio	utrzymane formal.
43. gen. W. Kuntze		ditto	" "
		(obaj zwolnieni wobec „niezdolności” do odcięcia kary)	
44. S. Handloser	1.	dożywotnio	20 lat
45. O. Schröder	1.	dożywotnio	15 lat
46. G. Rose	1.	dożywotnio	15 lat
47. K. A. Genzken	1.	dożywotnio	20 lat
48. F. Fischer	1.	dożywotnio	15 lat
49 Herta Oberhaeuser	1.	20 lat więz.	10 lat
50 H. Becker-Freysing	1.	20 lat więz.	10 lat
51. W. Beigelbüch	1.	15 lat więz.	10 lat

Spośród skazanych lekarzy (sprawa nr 1) Helmut Poppendick przeprowadzał w obozie w Buchenwald doświadczenia z tyfusem plamistym, które kosztowały życie 3000 ludzi. Siegfried Handloser przeprowadzał doświadczenia z żółtaczką, z wodą morską, zimnym i rozrzedzonym powietrzem oraz z gazami trującymi, Oskar Schröder przyprawił o śmierć z górami 500 więźniów przy doświadczeniach z gazami trującymi i rozrzedzonym powietrzem. Fritz Fischer przeprowadził w obozie w Ravensbrück z górami tysiąc operacji eksperymentalnych na zdrowych więźniach, z których nikt nie wyszedł żywy. Herta Oberhaeuser, asystentka straconego za te same zbrodnie preza hitlerowskiego Niemieckiego Czerwonego Krzyża, prof. Gebhardta, wymordowała przez operacje i zastrzyki benzyny setki więźniów. Przeprowadzała także doświadczenia z ranami postrzałowymi. Hermann Becker-Freysing i Wilhelm Beigelbüch przeprowadzali rozmaite doświadczenia na więźniach, m. in. na dzieciach⁴).

⁴) Bliższe szczegóły o działalności zbrodniczych lekarzy hitlerowskich — patrz moją recenzję ze zbioru do-

Centralny Zarząd Zjednoczenia Prześladowanych przez reżim hitlerowski (VVN) zgłosił najstrzeższy protest przeciwko tym postanowieniom.

Z procesu Kruppa i towarzyszy znaleźli się na wolności wszyscy skazani. Zaznaczyć należy, że Krupp i towarzysze mieli na sumieniu nie tylko przygotowanie wojny, i to na długo przed Hitlerem, i nie tylko ogólne popieranie militarystki niemieckiego pod wszelką postacią, ale i zbrodnie przeciw ludzkości, popełniane na więźniach obozów koncentracyjnych oddanych do dyspozycji firmie Krupp.

Ogólnie zauważyć należy, że wyroki wydawane przez amerykańskie sądy wojskowe na hitlerowskich zbrodniarzy wojennych odznaczały się od razu niezwykłą łagodnością, jak to zresztą widać z paru przytoczonych przykładów. Tym bardziej rzuca się w oczy zwolnienie kilkudziesięciu takich zbrodniarzy, których nawet te sądy uznały za zasługujących na wieloletnie kary ciężkiego więzienia.

kumentów Mitscherlicha i Mielkego w numerze 7/8 1947 „Przeglądu Zachodniego”.

Nowa faza walki o jedność Niemiec wywołana odmowną odpowiedzią bonnskiego kanclerza Adenauera na propozycję premiera Grotewohla, o czym pisaliśmy w poprzedniej Kronice, znajduje swoje szczegółowe omówienie w tym nr „P. Z.” na innym miejscu. Tutaj należy jedynie zaznaczyć, iż szereg pism zachodnio-niemieckich — także prawniczych —

odniosło się krytycznie do stanowiska Adenauera. W wielu zakładach pracy uchwalono na znak protestu strajki krótkoterminowe.

Wizyta prezydenta Piecka w Warszawie, przypadająca w okresie sprawozdawczym, została już omówiona w poprzedniej Kronice, w odrębnym opracowaniu. *Andrzej Józef Kamiński*

ŻYCIE GOSPODARCZE

Zniesienie kart żywnościowych na niektóre artykuły spożywcze w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Rada Ministrów powzięła w dniu 22 grudnia 1950 r. uchwałę, na mocy której znosi się ograniczenia konsumpcji na wszelkie przetwory zbożowe oraz strączkowe od 1 stycznia r. 1951. Od tego czasu obowiązywać będą na te artykuły nadal ceny wysokości cen kartkowych, a jedynie ceny na pszenicę i na przetwory z pszenicy ułożą się na cokolwiek wyższym poziomie. Wynika to z konieczności importowania poważnych ilości pszenicy i subwencjonowania tych zakupów.

Podwyższono też przydziały cukru dla dzieci do lat 15, dla chorych, szpitali, oraz dla niektórych kategorii rolników. Kierownik Urzędu Informacyjnego prof. Eisler podkreślił, że reglamentowanie różnych artykułów uważać można za dziedzictwo wojny. Kto zdąży do wojny, zastanawia się nad możliwościami ograniczenia konsumpcji.

Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej znosząc szereg ograniczeń daje wyraz swojej konsekwentnie prowadzonej polityce pokojowej. Ograniczenia kasować się będzie stopniowo, a ceny na artykuły utrzymane będą na niskim poziomie.

Zobowiązania ku czci 71-lecia urodzin Generalissimusa Stalina. Na terenie Niemieckiej Republiki Demo-

kratycznej podjęte zostały masowe zobowiązania z okazji urodzin Generalissimusa Stalina. Zobowiązania te szły w różnych kierunkach. Tak np. Zrzeszone Uspołecznione Przedsiębiorstwa Budowy Lokomotyw i Wagonów w Wildau podjęły walkę o pełne wykorzystanie 8-miogodzinnego dnia pracy. Przez dobrą organizację i staranne przygotowanie pracy jak i przestrzeganie dyscypliny pracy zobowiązano się wykorzystywać w całej rozciągłości 480 minut, które normalny dzień pracy wynosi. Pracownicy tych zakładów są zdania, że nie tylko prace fizyczne, ale również i techniczno-administracyjne należy planować na godziny i minuty.

Każdy pracownik zajmujący stanowisko kierownicze zobowiązał się do pewnego postawionego mu terminu opanować całkowicie materiał, który jest mu potrzebny dla właściwego wykonania pracy w ramach Planu Pięcioletniego. Drogą wzajemnej wymiany doświadczeń oraz drogą doszkalania powierzonych sobie pracowników będzie on stale podnosił poziom pracy. Zobowiązanie intensywnej współpracy z komórkami aktywistów i inteligencją techniczną przyczyni się do osiągnięcia większej wydajności.

Wreszcie zespół kierowniczy w Wildau podjął się z własnej inicjatywy usprawnić pracę technologiczną, aby